

Arrest

**nr. 40 762 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENBERGHE, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2009 en heeft zich op 28 juli 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 december 2009.

1.3. Op 23 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn van Koerdische origine, een soennitische moslim te zijn en geboren te zijn op 10 mei 1984 in de provincie Hassaké, district Malikiyé. Tijdens uw legerdienst, die u aanvatte in 2003, bent u beschuldigd geweest van spionage maar uw overste heeft ervoor gezorgd dat u vrij kwam en u heeft uw legerdienst beëindigd in 2005. Na afloop van uw legerdienst vestigde u zich in Damascus. U ging als kleermaker aan de slag en van 2007 tot bij uw vertrek was dat in het bedrijf Harmonik. Sinds 2006 sympathiseert u voor de PYD partij, die u leerde kennen via uw vriend D. (...) Y. (...), een lid van de partij. U nam deel aan vijf tot zes partijbijeenkomsten en aan een paar demonstraties. In opdracht van de partij maakte u ook Koerdische vlaggen. Op uw werk komt u in contact met uw collega H. (...) A. (...), de dochter van een werknemer van de politieke veiligheidsdienst en van het Moershidi geloof. Jullie worden ontzettend verliefd op elkaar en in april 2009 heeft u intieme contacten met haar op een paar vrijdagen. Op 8 mei 2009 belt zij u met de melding dat zij zwanger is. Op 10 mei 2009 gingen jullie naar een imam in een moskee in uw wijk en zij bekeert zich tot de islam waarop jullie traditioneel in de echt verbonden worden. Haar ouders geraken op de hoogte en op 5 juli 2009 belt uw huisbaas u op uw werk met de melding dat de politieke veiligheidsdienst binnengevallen was in uw woning, dat ze naar u op zoek waren geweest en een razzia hadden uitgevoerd waarbij ze Koerdische vlaggen gevonden hadden. U belde R. (...), een vriendin van H. (...) en zij stelde dat haar ouders op de hoogte waren, ze waarschuwde u voor haar vader en wist niet waar H. (...) was. U stelt dat H. (...)’s vader de veiligheidsdiensten gestuurd heeft. Hierna trok u naar uw vriend D. (...) waar u drie dagen verbleef. Twee dagen na uw problemen werd uw vader opgepakt door de politieke veiligheidsdienst in Malikiyé die hem meenamen naar hun bureau. Zij hebben hem gezegd dat ze u zochten en u ervan beschuldigden politieke activiteiten te hebben voor Koerdische partijen en meerbepaald de PYD omdat de vader van H. (...) achter u aan zat. U vertrok naar Aleppo en op 10 juli 2009 vertrok u naar Turkije. Daar nam u het vliegtuig. U verklaarde zich op 28 juli 2009 vluchteling in België. In België hebt u deelgenomen aan een hongerstaking georganiseerd door de PYD in België.

B. Motivering

Na uw gehoor op 15 december 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend. U kon immers tijdens uw gehoor op het CGVS de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft en u weet evenmin welke naam in het paspoort stond waarmee u reisde noch van welke nationaliteit dit was. U beweert niet te kunnen lezen maar weet wel dat uw naam niet in het paspoort stond. Op de vraag als er dan zou controle komen en ze u zouden vragen hoe u noemt, stelde u van niets te weten, dat u tickets en een paspoort kreeg, door een deur moest lopen en dat een persoon u bij de volgende stop zou opvangen (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 16). Deze argumentaties zijn echter niet afdoende om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. Gezien identiteitscontroles tijdens de reisweg zeer goed mogelijk zijn is het zeer onwaarschijnlijk dat een smokkelaar u niet op de hoogte zou brengen van deze informatie in geval u apart zou worden genomen in het kader van deze controles. Bij het onderdeel van het gehoor waarbij uw documenten ter sprake komen, werd u gevraagd of u een paspoort gehad heeft, hetgeen u ontkende. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat uw paspoort bij uw vader ligt, geeft u toe een paspoort gehad te hebben in Syrië. Wanneer u erop gewezen wordt, dat u eerst ontkend had een paspoort gehad te hebben, tracht u zich te verweren door te stellen dat u naar Turkije ging op illegale manier en dat dat niet met uw paspoort was. Dit is onafdoende als uitleg daar de vraagstelling op dat moment duidelijk over uw documenten ging in het algemeen en niet over uw reisweg en de documenten die u daarvoor gebruikt heeft. Het is bovendien opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard heeft dat uw identiteitskaart en uw paspoort bij uw vader achterbleven in Syrië. Uw identiteitskaart heeft u intussen laten overbrengen maar u legt uw paspoort niet voor en beweert nu **niet te weten of het zich in Damascus dan wel bij uw vader bevindt**. Het feit dat u dit paspoort niet voorlegt, wekt het vermoeden dat u bepaalde zaken erin te verbergen heeft (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, pp. 13, 26-27 en DVZ Verklaring, 6 augustus 2009, punt 21). U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder rijzen er ernstige twijfels aangaande uw verklaringen dat u sinds 2006 sympathiseerde voor de PYD partij. Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat wanneer u gevraagd wordt de naam van de partij voluit op te geven, u stelt dat de partij "Hezb al Ittehad ad Demokrati al Ishtiraki" noemt, hetgeen niet correct is. Op de vraag wie de verantwoordelijke van de partij in Damascus is, geeft u de naam op van de verantwoordelijke van de partij in Syrië. U weet niet waar deze persoon zich nu bevindt. Het is toch wel zeer bevreemdend dat u niet eens schijnt te weten dat de partijvoorzitter zich al jarenlang in Nederland ophoudt. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. Op de herhaling van de vraag wie de lokale PYD verantwoordelijke in Damascus is, stelt u eerst het niet te weten, waarna u bijstelt dat het A.(...) S.(...) was en onmiddellijk voegt u er dan weer aan toe dat u niet weet of hij de verantwoordelijke is of niet. Buiten voornoemde persoon kan u enkel nog de naam opgeven van uw vriend D. (...) Y. (...) die partijlid zou zijn in Damascus, hetgeen toch wel heel weinig is gezien uw bewering toch wel aan vijf à zes partijbijeenkomsten deelgenomen te hebben alsook aan een paar demonstraties. U weet daarenboven niet wanneer die demonstraties plaatsvonden en weet niet wie opgepakt werd naar aanleiding van deze demonstraties waaraan u pretendeert deelgenomen te hebben (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, pp. 4, 17-19). Overwegende dat banden hebben met een illegale partij in Syrië niet evident is en dat dit minstens een doorgedreven motivering van de leden en/of sympathisanten veronderstelt; dat dan ook verwacht kan worden dat deze weten waarvoor ze bereid zijn risico's te nemen en dit op generlei wijze blijkt uit uw minimale kennis van de partij; uw engagement voor de partij is geheel ongeloofwaardig en een vervolging omwille van uw sympathie voor deze partij is bijgevolg evenmin geloofwaardig.

In april 2009 vond u ongeveer twee tot drie keren de tijd om te gaan slapen met H. (...) bij u thuis. U stelde dat jullie dat op vrijdagen deden en jullie kozen de uren tussen 9 en 17 uur zodat het zou lijken dat jullie gewerkt hebben. Het is wel bizar dat u het wil doen voorkomen dat jullie zouden gewerkt hebben, daar vrijdag een vrije dag is. U beaamt dit en stelt dan uw verklaringen bij door te stellen dat uw vriendin pretendeerde een vriendin te gaan bezoeken en zo toestemming kreeg (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 22). Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk bij de vraag naar haar beroep expliciet stelt dat zij bij u werkt, waarop gevraagd wordt of dit als kleermaakster is, hetgeen u bevestigt (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 9). Wanneer naderhand gevraagd wordt waarom zij gaan werken is en hoe het komt dat de dochter van iemand die bij de politieke veiligheidsdienst werkt 'mag gaan werken', stelt u dat ze niet als arbeidster werkte maar jullie moest leiden, dat ze een coördinerende functie had, die beschouwd werd als deze van een ambtenaar met een hoog loon (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 22). Op de vraag waarom ze na jullie huwelijk, waarvan u beweerde dat het op 10 mei 2009 viel, niet gewoon bij u komen wonen is, stelt u dat dat niet zomaar mag zoals in Europa (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 23). Het is dan wel onverklaarbaar waarom u op de vraag of u op uw eentje alleen een huis huurde in Damascus, u antwoordde: "Ik en mijn vrouw" (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, p. 5).

Uw vrouw zou "Moershidi" zijn van geloof, maar u heeft er geen flauw benul van welke religie dit zou zijn. U stelt dat ze maar in één persoon geloven, Soeleiman al Moershid, dat ze geen gebeden hebben en niet naar moskeeën of kerken gaan en dat u denkt dat de aanhangers, een kleine minderheid, oorspronkelijk uit Lattakia komen. U stelt dat de tolk u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zoveel dezelfde vragen heeft gesteld over dat geloof, dat u op het einde wat verzonnen heeft en u zou toen gezegd dat ze in de koeien geloven. U heeft zich gewend tot Z. (...) [sic] van de partij hier in België die voor u informatie zou bekomen hebben op het internet. U weet niet op welke site dit gevonden werd en op de vraag wat er in die papieren staat, komt u niet verder dan te stellen dat ze geloven in Soeleiman, een heel mooie man met een lange nek en dat het iets van lang geleden is. Later in het gehoor beweert u dat ze beschouwd worden als Alawieten en dat u denkt dat Moestafa Tlas van die minderheid is (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, pp. 11-12, 25).

Het is ook opmerkelijk dat het enige wat u ondernomen heeft om uw zwangere vrouw terug te vinden is, is haar telefonisch proberen te bereiken hetgeen niet lukte, vervolgens een telefoontje naar een vriendin van haar die niet wist waar ze was en u heeft tenslotte nog één persoon van uw werk gebeld. U vermoedt dat H. (...) misschien bij haar grootouders in Homs verblijft maar u bent haar daar niet eens gaan zoeken. Op de vraag waarom u haar daar niet bent gaan zoeken, geeft u het volslagen onlogische antwoord dat u Homs niet kent. Op de vraag of u niet denkt dat uw vrouw in gevaar zou kunnen zijn, geeft u het achteloze antwoord dat alles mogelijk is (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, pp. 9, 23, 25). Van een dolverliefde pas gehuwde echtgenoot die een kind verwacht van zijn geliefde vrouw en wier beider levens misschien in gevaar zijn, kan rederlijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om te achterhalen waar die zwangere vrouw zich bevindt om op zijn minst samen het hazenpad te kiezen. Uw toch wel nonchalanter manier van handelen wijst op een

gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Syrië. Bovendien legde u ook geen enkel document of ander bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas uit Syrië ondersteunt.

U biedt nog een foto aan van uw deelname aan een hongerstaking die de PYD in Brussel in november 2009 georganiseerd heeft. Er dient omtrent deze hongerstaking opgemerkt te worden dat u louter geparticipeerd heeft aan een actie van collectieve aard waarvan niet voetstoots kan aangenomen worden dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn om over te gaan tot individuele identificatie van uw persoon. Er dient bij ontstentenis van enige bewijsbare vervolgingsfeiten in Syrië geconstateerd te worden, dat uw deelname aan zulke groepsactiviteit in Brussel niet volstaat om aan te tonen dat u internationale bescherming behoeft zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder legt u een attest neer van de partij in België waarin bevestigd wordt dat u een sympathisant bent. Dit attest heeft een te hoog gesolliciteerd karakter om in overweging genomen te worden. Van één van de twee ondertekenaars wist u niet eens zijn achternaam en had u het eerst consequent over Z. (...), terwijl die persoon Z. (...) noemt (Gehoorverslag CGVS, 15 december 2009, pp. 4, 11-13).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag biedt u nog uw identiteitskaart aan en een kopie van het familieboekje van uw vader. Deze vermogen niet bovenstaande conclusies om te buigen daar ze betrekking hebben op gegevens die op zich niet ter discussie staan.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw reisroute en vluchtrelaas, gelet op de ernstige twijfels aangaande uw bewering sympathisant te zijn van de partij in Syrië en gelet op uw onlogische, incoherente en niet overtuigende verklaringen omtrent uw ongeoorloofde relatie met iemand die u zwanger zou hebben gemaakt, kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vluchtrelaas. Bovengenoemde argumenten ondermijnen op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen en u bent er dan ook niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing niet kan worden aangetoond dat er in zijn hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker stelt als activistische Koerd voor de PYD een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te koesteren en tracht deze alsnog aannemelijk te maken.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn reisweg en zijn relatie te weerleggen. Verzoeker besluit dat wanneer slechts één van de aangehaalde tegenstrijdigheden op voldoende wijze zou vaststaan, deze onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en dat de bestreden beslissing dan ook niet berust op correcte feitelijke gegevens.

2.3. Ter terechtzitting beweert verzoeker dat zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct is verlopen vermits de tolk vertaalde van het Arabisch naar het Nederlands en niet van het Kurmanji, zoals hij had gevraagd, naar het Nederlands.

De Raad stelt vast dat verzoekers beweringen feitelijke grondslag missen vermits uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd bijgestaan door een tolk Kurmanji, de rol van de tolk hem werd uitgelegd, de vraag of betrokkene de tolk begrijpt werd gesteld en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden en in eerste instantie gepeild werd naar zijn moedertaal, waarop hij antwoordde Kurmanji, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker werd gehoord met de bijstand van een (verkeerde) tolk Arabisch. Overigens heeft verzoeker op het einde van het gehoor bevestigd dat hij "alles (heeft) kunnen zeggen".

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen zijn reisweg aannemelijk heeft gemaakt, (ii) zijn engagement voor de PYD partij geheel ongeloofwaardig is, gelet op zijn minimale kennis over de partij, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan een vervolging omwille van zijn sympathie voor deze partij, (iii) hij merkwaardige verklaringen aflegde over de ongeoorloofde relatie met H., zoals uitgebreid toegelicht, (iv) hij geen ernstige pogingen ondernomen heeft om te achterhalen waar zijn zwangere partner zich bevindt, (v) hij geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt dat zijn vluchtrelaas uit Syrië ondersteunt, (vi) zijn deelname aan de hongerstaking een actie van collectieve aard betreft waarvan niet voetstoots kan worden aangenomen dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn om over te gaan tot individuele identificatie van zijn persoon, (vii) het attest van de partij in België een te hoog gesolliciteerd karakter heeft om in overweging te nemen, en (viii) zijn identiteitskaart en familieboekje bovenstaande conclusies niet kunnen ombuigen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst zou verlaten hebben uit vrees voor vervolging wegens "behoren tot de PYD partij" (p. 6 verzoekschrift) en "zijn politieke overtuiging als Koerdische activist" en uit vrees dat de vader van H. de veiligheidsdiensten op hem afgestuurd heeft "daar hij in het geheim met zijn dochter is getrouwd en hij haar zwanger heeft gemaakt".

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker beweert dat hij vervolging vreest wegens "behoren tot de PYD partij" en op de volgende bladzijde van het verzoekschrift (p. 7) als verweer voor zijn gebrek aan kennis plots voorhoudt dat hij "slechts sympathisant" is. De Raad is verder van oordeel dat in de bestreden beslissing volkomen terecht wordt overwogen *"dat banden hebben met een illegale partij in Syrië niet evident is en dat dit minstens een doorgedreven motivering van de leden en/of sympathisanten veronderstelt; dat dan ook verwacht kan worden dat deze weten waarvoor ze bereid zijn risico's te nemen en dit op generlei wijze blijkt uit uw minimale kennis van de partij; uw engagement voor de partij is geheel ongeloofwaardig en een vervolging omwille van uw sympathie voor deze partij is bijgevolg evenmin geloofwaardig."* Derhalve maakt verzoeker noch zijn lidmaatschap van en/of sympathie voor de PYD aannemelijk. Immers, van de asielzoeker die beweert in Syrië actief te zijn voor een Koerdische (illegale) oppositiepartij mag verwacht worden dat hij minstens de naam kent van de partij, weet wie de verantwoordelijke is van de partij in de plaats waar hij woont, in casu Damascus, op de hoogte is van het feit dat de partijvoorzitter zich al jarenlang in Nederland ophoudt, andere namen van leden van de partij kan weergeven, weet wanneer hij heeft deelgenomen aan manifestaties en wie tijdens deze manifestaties werd gearresteerd, wat in casu niet het geval is. Het verweer dat hij "slechts sympathisant" is staat haaks op zijn bewering dat hij vervolging vreest voor het "behoren tot de PYD partij" en wijzigt niets aan de vaststelling dat door het gebrek aan kennis over de partij verzoeker niet in het minst aannemelijk maakt dat hij ooit enige activiteit zou hebben gepleegd voor deze partij in Syrië. Het verweer dat hij analfabeet is en dus nooit namen heeft kunnen lezen of schrijven van andere leden of sympathisanten is niet ernstig en tart elke verbeelding. Het feit dat hij "de gemaakte vlaggen kan omschrijven" bewijst nog niets over zijn activiteiten voor en lidmaatschap van de PYD. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij effectief wordt vervolgd door de Syrische autoriteiten omwille van politieke activiteiten, vermits geen enkel begin van bewijs wordt ingediend.

Aan verzoekers beweerd analfabetisme kan ook geen geloof worden gehecht gelet op zijn verklaring dat hij een getuigschrift van het lager onderwijs behaalde (administratief dossier, stuk 10, p. 1) en de

vaststelling dat hij verschillende documenten in het administratief ondertekende met eenzelfde persoonlijke handtekening.

Waar verzoeker stelt dat het 'activistische Koerd zijn' in Syrië voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en dat de Koerden in Syrië nog altijd het slachtoffer zijn van discriminatie, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480).

Zo verzoeker nog verwijst naar zijn foto waarop hij als activist staat afgebeeld tijdens een hongerstaking, en een attest van de Koerdische partij in België, merkt de Raad op dat deze documenten betrekking hebben op verzoekers activiteiten in België en derhalve niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn politiek activisme in Syrië.

2.8. Voorts hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoekers opgediste relaas met betrekking tot H. op wie hij verliefd was en met wie hij hals over kop, en zonder medeweten van haar familie, zou zijn getrouwd, nadat zij zich bekeerde van een, voor verzoeker, niet duidelijke religie tot de islam, toen bleek dat ze zwanger was. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat 'onjuiste' verklaringen op zichzelf geen voldoende reden zijn om het statuut van vluchteling te weigeren wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit ongeloofwaardige verklaringen. Rekening houdende met de "omstandigheden eigen aan de zaak", inzonderheid "de cultuur in het herkomstland", acht de Raad verzoekers relaas ongeloofwaardig. Vooreerst is het al zeer merkwaardig dat verzoeker een religieus islamitisch huwelijk sluit met een dame, geboren in 1984, zonder de toestemming van de ouders en in het geheim. Daarenboven bekeert de "echtgenote" van verzoeker zich snel tot de Islam, zonder enige voorbereiding, en weet verzoeker zoveel als niets over de religie van deze vrouw met wie hij trouwt en kent hij evenmin de naam van de imam die hen zou getrouwd hebben. Daarenboven legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor van dit relaas dat zich zou hebben afgespeeld op 10 mei 2009 terwijl hij uitdrukkelijk stelt dat er een bewijs werd opgesteld van het huwelijk en zijn trouwakte thuis in Damascus ligt. Vermits geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers geheime huwelijk op 10 mei 2009 maakt hij ook niet aannemelijk enige vrees te moeten koesteren vanwege de vader van zijn "echtgenote".

Volledigheidshalve wijst de Raad er dienaangaande op dat verzoeker de ene keer verklaarde dat H. en hij niet konden samenwonen in het door verzoeker gehuurde pand in Damascus (CGVS, p. 23) terwijl hij eerder verklaarde tijdens het gehoor op de vraag of hij in zijn eentje een huis had gehuurd in Damascus, "ik en mijn vrouw" (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheid kan niet verklaard worden door verzoekers bewering dat zij inderdaad niet konden samenwonen gezien de cultuur en de omstandigheden, doch dat zij soms samen bij verzoeker thuis verbleven. Deze verklaring doet overigens het vermoeden rijzen dat verzoeker inderdaad gehuwd is doch niet op de wijze waarop hij het laat uitschijnen.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen enkel reisdocument voorlegt en dat hij evenmin toelichting kan verschaffen over zijn afgelegde reisweg en de documenten waarmee hij reisde. Verzoeker moet minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door het achterhouden van deze documenten maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Gelet op de veelvuldige controles op internationale vluchten en de reële mogelijkheid om er op individuele basis grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, is het niet aannemelijk dat verzoeker noch de naam, noch de nationaliteit kent onder de welke hij reisde. Verzoekers voorgehouden analfabetisme wordt niet aanvaard als verschuiving, vermits ook van iemand die niet kan lezen en schrijven redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij weet met welke luchtvaartmaatschappij hij vliegt. Dat hij de kleur van zijn paspoort en ticket kon geven, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Verder tracht verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen over het bestaan en de locatie van zijn paspoort te minimaliseren met de opmerking dat dit niet als een incoherentie kan beschouwd worden en hij het niet meer in detail wist omdat hij het vroeger niet nodig gehad had. Het paspoort wordt niet voorgelegd ofschoon hij verklaarde over een paspoort te beschikken, hetgeen hij bevestigt in zijn verzoekschrift (administratief dossier, stuk 10, p. 7).

2.10. Met betrekking tot zijn activiteiten in België merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er

niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugee sur place claims, februari 2004).

Gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Syrië verlaten heeft uit vrees voor vervolging vanwege de veiligheidsdiensten omwille van zijn sympathie voor de Koerdische partij, en zijn politieke activiteiten in België, met name zijn deelname aan een hongerstaking georganiseerd door de PYD in Brussel, zich beperken tot een deelname aan een actie van collectieve aard, kan niet voetstoots aangenomen worden dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn om over te gaan tot individuele identificatie van zijn persoon en dat verzoeker derhalve internationale bescherming zou behoeven, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing. Dit besluit en de vaststelling dat aan het voorgelegde attest van de partij in België geen bewijswaarde kan worden toegekend omwille van het te hoog gesolliciteerd karakter, worden door verzoeker niet weerlegd zodat deze motieven door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er evenmin elementen in het dossier aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS